

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobci:

a) P. T.

b) M. T.

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Tímurou, LL. M.
sídlem V jámě 699/1, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Krajský úřad Plzeňského kraje, IČO 70890366
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

za účasti osoby

zúčastněné na řízení:

Lesy České republiky, s. p., IČO 42196451
sídlem Přemyslova 1106/19, 500 00 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2019, č. j. PK-ŽP/4185/19,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2019, č. j. PK-ŽP/4185/19, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 22 546 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce b) Mgr. Petra Timury, LL.M., advokáta.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:**I.****Napadené rozhodnutí**

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru životního prostředí, ze dne 22. 1. 2019, čj. MeDO-3788/2019-Kitz-DS. Výrokem I prvoinstančního rozhodnutí bylo žalobcům nařízeno odstranit část vodního díla tvořenou vsakovacím potrubím Js 200 v délce 150 m na pozemku parc. č. X a X v k. ú. P. (dále jen „část vodního díla“) a z režimu vodního díla byly vyloučeny a v terénu ponechány přítokové potrubí Js 200 na pozemku parc. č. X, X, X a X v k. ú. P. a nádrž septiku – železobetonová monolitická konstrukce se zděným komínkem osazeným poklopem na pozemku parc. č. X v k. ú. P. Výrokem II napadeného rozhodnutí byly žalobcům stanoveny podmínky a povinnosti související s výrokem I prvoinstančního rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

II.**Žaloba**

2. Žalobci svou žalobu odůvodnili tím, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože žalovaný nijak nevypořádal odvolací námitku žalobců, že prvoinstanční správní orgán řádně nezjistil skutkový stav. Dále žalobci namítli, že ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, konkrétně existence části vodního díla, jehož odstranění bylo nařízeno, ve vztahu k zaslepení septiku a přerušení vsakovacího potrubí. Žalobci dále argumentovali tím, že ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, pokud jde o to, zda vypouštění odpadní vody vniknou či mohou vniknout do podzemních vod, když s odkazem na odborné vyjádření hydrologa likvidace odpadních vod zálivka na pozemek neznamená automaticky vypouštění do podzemních vod a nepodléhá ani vodoprávnímu povolení. Žalobci konečně namítli i to, že je napadené rozhodnutí nezákonné, protože správní orgány neposkytly součinnost k vydání vodoprávního povolení, o nějž žalobci usilovali, kdy nesouhlas vlastníka pozemku podle § 59a vodního zákona vydání vodoprávního povolení nemohl bránit vzhledem k zásadě proporcionality.
3. Žalobci žádali, aby soud zrušil napadené i prvoinstanční rozhodnutí.

III.**Vyjádření žalovaného k žalobě**

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že existenci sporného vodního díla doložili sami žalobci v ověřeném pasportu stavby septiku a hydrologickým posudkem a výkresovou dokumentací. Žalobci v průběhu správního řízení tvrdili, že odtokové potrubí je přerušeno a zaslepeno montážní pěnou a že došlo k poškození betonové trubky vsakovacího potrubí při bagrování prováděném prvoinstančním vodoprávním úřadem městským úřadem.

5. Právo vypouštět odpadní vody do povrchových nebo podzemních vod je vázáno na žádost podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Žalobci tvrdí, že septik užívají jako žumpu a akumulované odpadní vody odváží k jiné likvidaci. Řízení o žádosti žalobců o povolení k vypouštění odpadních vod ze septiku bylo pravomocně zastaveno, proto je irelevantní námitka, zda je v tomto řízení nutno posuzovat, zda vypouštěné odpadní vody mohou vniknout do podzemních vod. I námitka zálivky je irelevantní, protože žalobci navrhovali vypouštění odpadních vod do vod podzemních pomocí drenážního vsaku. Žalovaný zdůraznil, že podle § 38 odst. 9 vodního zákona je přímé vypouštění odpadních vod do podzemních vod zakázáno a vždy dochází k vypouštění přes půdní vrstvy. Rozstřík je vypouštěním odpadních vod do podzemních vod podle metodického pokynu Ministerstva životního prostředí č. 2/2012 (čl. 1.2.2.).
6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

7. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.
8. Žalobci uvedli, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, nezabývaly se skutečným rozsahem a existencí vodního díla, ani jakým způsobem by měly být odpadní vody likvidovány, kdy vyšly z nesprávného stanoviska, že odpadní vody budou vnikat do podzemních vod zálivkou. Žalobci rozvinuli žalobní argumentaci dále tak, že byl porušen princip proporcionality, kdy správní orgány preferovaly práva vlastníka pozemku, na němž se vodní dílo nachází, před právy žalobců jako vlastníků vodního díla, kdy užívání vodního díla nemůže být s odkazem na § 59a vodního zákona zablokováno nesouhlasem vlastníka pozemku, na němž se nachází. Žalobci měli vydržet věčné břemeno týkající se vodního díla zřízeného v roce 1964 ze zákona.
9. Žalovaný uvedl, že existence vodního díla byla spolehlivě zjištěna z pasportu a hydrogeologického posudku předložených samotnými žalobci. Žalovaný zdůraznil, že řízení o udělení vodoprávního povolení žalobcům bylo zastaveno. Zálivka se považuje za vypouštění odpadních vod do vod podzemních, kdy odstranění části vodního díla se týká jen potrubí, kde právě hrozí vypouštění odpadních vod do vod podzemních.

VI.

Posouzení věci soudem

10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba je důvodná.
12. Prvoinstanční rozhodnutí bylo odůvodněno následujícím skutkovým stavem: Předmětné vodní dílo žalobců podle § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona je tvořeno septikem, přítokovým potrubím a částí vodního díla. Povolení k vypouštění odpadních vod z vodního díla do vod podzemních zaniklo dnem 30. 6. 2014. Povolení k vypouštění odpadní vody bylo vydáno za účelem odkanalizování rekreačního, obytného a sportovního areálu v množství vypouštěné odpadní vody 100 m³ za rok. Uvedená doba platnosti vodoprávního povolení byla stanovena s ohledem na poskytnutí dostatečného prostoru pro vyřešení odkanalizování areálu v souladu s platnými předpisy na úseku vodního hospodářství. Nové povolení k vypouštění odpadních vod z vodního díla do vod podzemních nelze vzhledem nevyhovující účinnosti

biologického septiku a předpisům na úseku vodního hospodářství (nařízení vlády č. 57/2016 Sb.) vydat. Řízení o žádosti žalobců o povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních bylo pravomocně zastaveno. Žalobci v řízení tvrdili, že septik je zaslepen a je užíván jako žumpa. Prvoinstanční orgán dospěl k závěru, že septik včetně příváděcího potrubí je možno zachovat a využívat ho jako jímku na vyvážení, což odpovídá prezentované vůli žalobců. Ze septiku však nelze vypouštět odpadní vody, a proto část vodního díla spočívající v odtokovém potrubí musí být odstraněna, neboť nemůže sloužit účelu, pro který byla zřízena. Jelikož při kontrole dne 21. 6. 2018 prvoinstanční orgán zjistil, že septik přes tvrzení žalobců není zaslepen, uložil ho žalobcům zaslepit nepropustným materiálem za účelem zamezení úniku odpadních vod ze septiku do okolního prostředí a vyloučení zbytečného zatěžování vlastnických práv k pozemku, kde se část vodního díla nachází. Přes výslovnou výzvu žalobci nepředložili důkaz, že odtokové potrubí u jímky bylo uzavřeno a z jímky neodtéká žádná odpadní voda (pasport septiku takovým důkazem o nepropustnosti žumpy z podstaty není).

13. Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že vodní dílo je z části umístěno na pozemku vlastníka odlišného od žalobců. Vodní dílo bylo povolené od roku 1962 do 30. 6. 2014. V posledním povolení z roku 2012 byli žalobci upozorněni na to, že stávající vodní dílo je v rozporu s právními předpisy a žalobci musí vyřešit odkanalizování svých nemovitostí v souladu s platnými předpisy na úseku vodního hospodářství. Po zahájení řízení podle § 15 odst. 7 vodního zákona z moci úřední žalobci žádali o povolení k vypouštění odpadních vod, o změnu užívání septiku na žumpu a s odkazem na hydrogeologický posudek navrhli stavebně technické řešení úpravy vodního díla. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že vodní dílo spadá do režimu § 59a vodního zákona, proto povolenou stavbu vodního díla jsou povinni vlastníci vodním dílem dotčených pozemků strpět podle § 59a vodního zákona. Tato povinnost se však vztahuje podle žalovaného pouze na stávající stavbu ve stávajícím stavebním rozsahu. § 59a vodního zákona neumožňuje vlastníkovu vodního díla jakoukoli změnu vodního díla nad rámec běžné údržby. Povolení stavebně technického řešení vodního díla navrženého žalobci, spočívající v doplnění pískového filtru za biologický septik na pozemku vlastníka odlišného od žalobců, je však podmíněno souhlasem vlastníka pozemku, na němž se nachází, kterýžto souhlas neudělil. Řízení o žádosti žalobců k vypouštění odpadních vod bylo zastaveno. Kladné stanovisko správce povodí, hydrogeologický posudek, výkresová dokumentace včetně geometrického plánu nemají pro toto řízení význam, protože neprokazují získání vodoprávního povolení žalobci. Proto prvoinstanční rozhodnutí odpovídá veřejnému zájmu na ochraně podzemních vod i okolnostem případu (stávající užívání biologického septiku jako žumpy bez nutnosti existence odtokového potrubí).
14. Soud při jednání na základě návrhu žalobců k důkazu provedl hydrogeologický posudek (čl. 78 správního spisu), stanovisko správce povodí (čl. 93 správního spisu), geometrický plán (čl. 92 správního spisu), metodický pokyn odboru ochrany vod Ministerstva životního prostředí (čl. 27 soudního spisu) a rozhodnutí ONV v Domažlicích ze dne 23. 1. 1964 čj. výst-65/64 (čl. 2 správního spisu).
15. Soud shledal důvodnou žalobní námitku spočívající v tom, že správní orgány vyšly při posouzení věci z nesprávného výkladu § 59a vodního zákona, podle kterého nesouhlas vlastníka pozemku dotčeného vodním dílem brání úpravě vodního díla navržené žalobci v řízení podle § 15 odst. 7 vodního zákona.
16. Pro posouzení věci je podstatné citované znění § 15 odst. 7 vodního zákona, který stanoví, zanikne-li povolení vydané podle ust. § 8 odst. 1 nebo podle předchozích předpisů a nakládání s vodami, rozhodne vodoprávní úřad o podmínkách dalšího trvání, popřípadě odstranění vodního díla, které umožňovalo nakládání s vodami. Významným je i § 59a vodního zákona, podle něhož je vlastník pozemku povinen strpět za náhradu na svém pozemku vodní dílo vybudované před 1. lednem 2002 a jeho užívání.

17. Soud má za to, že na základě citovaného ustanovení § 15 odst. 7 vodního zákona může správní orgán rozhodnout dvojím způsobem. Za prvé, rozhodnout o dalších podmínkách trvání vodního díla, a za druhé (toliko v případě, že první varianta rozhodnutí není možná), uložit odstranění vodního díla. V řízení tedy správní orgán musí, podle názoru soudu, se zohledněním procesní aktivity účastníků řízení nejprve posoudit stav vodního díla. Pokud správní orgán zjistí, že vodní dílo porušuje právní normy na úseku ochrany životního prostředí (vodního hospodářství), musí správní orgán prověřit, zda existuje eventuálně technologie nebo nějaký způsob, jak zabránit vypouštění odpadních vod v tom rozsahu, který porušuje práva účastníků řízení. Teprve v případě, že by takovéto opatření nebylo možné vydat a takové řešení není možné, smí správní orgán rozhodnout o odstranění vodního díla.
18. V posuzované věci se žalobci snažili nabídnout stavební a technické řešení, které by umožňovalo napravit závadný stav, tj. upravit vypouštěné odpadní vody tak, aby neohrožovaly životní prostředí nebo neporušovaly právní normy (viz zejména hydrogeologický posudek, stanovisko správce povodí, výkresová dokumentace). Proto bylo na správním orgánu, aby žalobcům jednoznačně vysvětlil, že jimi nabízené řešení stále porušuje právní normy a není zde tudíž nic, co by bylo možné upravit tak, aby byly splněny tedy podmínky právních předpisů na úseku životního prostředí a muselo by dojít k odstranění vodního díla.
19. § 59a vodního zákona stanoví povinnost trpět za náhradu na svém pozemku vodní dílo vybudované před 1. lednem 2002. Je nesporné, že vodní dílo žalobců do režimu tohoto ustanovení spadá. Vodní dílo mohlo v podstatě fungovat i v současnosti, pokud by došlo ke změně technologie nebo úpravě stávajícího vodního díla, např. osazením něčeho, co by nezvyšovalo např. rozsah stavby, neúměrně to nezatěžovalo vlastníka pozemku, na němž je vodní dílo umístěno, oproti stavu předchozímu, nebo naopak by to bylo v jeho prospěch třeba zlepšením odtokových poměrů nebo kvality vypouštěné vody, nebyl by zde třeba např. zvýšený hluk. Soud má proto za to, že případné technické úpravy stávajícího vodního díla navržené žalobci nejsou nemožné. Pokud by bylo navrhováno řešení, které by tohoto vlastníka nějakým způsobem nad rámec předchozího stavu obtěžovalo, tak tam má soud za to, že potom by to ust. § 59a bránilo úpravě vodního díla a takový vlastník by skutečně mohl zmařit provozování toho díla a zabránit jeho dalšímu užívání.
20. Správní orgány v posuzované věci však takto nejednaly. Správní orgány totiž vycházely z prostého nesouhlasu vlastníka pozemku, na němž je vodní dílo umístěno. Správní orgány vycházely z nesprávného východiska, že jakákoli změna vodního díla sama o sobě je bez souhlasu tohoto dotčeného vlastníka nepřijatelná a takový vlastník může svým prostým nesouhlasem úpravě vodního díla zabránit. Toto má konsekvence do práv a povinností vlastníka vodního díla.
21. V posuzované věci bylo v minulosti vybudováno vodní dílo a bylo kontinuálně užíváno. Poté vodoprávní povolení zaniklo a rozhodnutím byla stanovena doba, do kdy bylo možné vodní dílo užívat. Soud má za to, že již od okamžiku vydání tohoto rozhodnutí bylo povinností žalobců uvést vodní dílo do souladu se všemi předpisy na úseku ochrany životního prostředí, tudíž v té době žalobci měli využít technické možnosti, které by nad míru stávajícího stavu neúměrně nezatěžovaly vlastníka pozemku, na němž je vodní dílo umístěno, tj. přiměřeně uzpůsobit vodní dílo a jeho technologii tak, aby splňovala zákonné podmínky. Žalobci tak sice neučinili, ale to neznamená, že by tedy mělo dojít k automatickému odstranění vodního díla. Správní orgán po zahájení řízení z moci úřední podle § 15 odst. 7 vodního zákona měl uvažovat nad tím, zda je vodní dílo za stanovení určitých podmínek možné užívat, např. při osazení nějaké technologie, a to zejména za situace, kdy takové konkrétní technické řešení žalobci navrhovali. Takto může být tedy stanoveno určité technické řešení, kdy jde o podmínky dalšího trvání vodního díla podle § 15 odst. 7 vodního zákona, které je povinen vlastník vodního díla splnit. Pokud je nesplní, tak se vystavuje možným sankcím, ale nebude nucen k odstranění vodního díla, pokud zde bude nějaká možnost stavebně technického

řešení splňující normy na úseku životního prostředí. Právní východisko žalovaného, že § 59a vodního zákona se vztahuje pouze na běžnou údržbu vodního díla nezahrnující jakékoli změny vodního díla, není správné: Soud má za to, že toto zákonné ustanovení je nutno vykládat tak, že rozhodný pro posouzení podle § 59a vodního zákona je zásah do práv vlastníka pozemku dotčeného vodním dílem – změna vodního díla, která nemá za následek větší zásah do těchto práv oproti stávajícímu stavu, není v zásadě vyloučena. § 59a vodního zákona nezakazuje vlastníkovu změnu vodního díla bez souhlasu vlastníka pozemku dotčeného vodním dílem provést takovou změnu vodního díla nad rámec běžné údržby, která neporušuje právní normy na úseku ochrany životního prostředí, pokud tato změna vodního díla nevede k tomu, že vlastník pozemku dotčeného vodním dílem bude obtěžován více než byl. Pouze nebylo-li by tomu tak, může vlastník pozemku dotčeného vodním dílem změnu vodního díla svým nesouhlasem zmařit.

22. Soud dodává, že nevyporádával ostatní žalobní námitky, protože již důvodnost výše popsané žalobní námitky vedla soud k rozhodnutí o zrušení napadeného rozhodnutí.
23. Navrhovali-li žalobci při jednání soudu přerušení řízení s odkazem na poskytnutí lhůty k obstarání znaleckého posudku k posouzení možností vniku odpadních vod do vod podzemních, byl tento návrh při jednání soudem zamítnut, protože v tom neshledal žádný z důvodů přerušení řízení podle § 48 odst. 1 až 4 s. ř. s. Soud totiž zamítl důkazní návrh žalobců na tento znalecký posudek, neboť jeho provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby, tj. zákonnosti napadeného rozhodnutí ke dni vydání napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 1 s. ř. s.
24. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud neshledal podmínky pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. tak, jak navrhovali žalobci, protože soudem vytknutou nezákonnost napadeného rozhodnutí může napravit žalovaný.

VIII.

Náklady řízení

25. O náhradě nákladů řízení účastníků řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným žalobcům přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 22 546 Kč (13 600 Kč + 346 Kč + 600 Kč + 8 000 Kč). Tato částka sestává z odměny advokáta žalobce b) ve výši 13 600 Kč, kterou tvoří odměna za 4 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast u soudního jednání přesahujícího dvě hodiny /14,13 hodin - 16,35 hodin/dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu) a 4 paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Dále jde o náhradu cestovních výdajů žalobce a) v celkové částce 346 Kč [2 x (24 Kč + 125 Kč + 24 Kč)] a náhradu advokáta žalobce b) za promeškaný čas cestou k jednání podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu v částce 600 Kč (6 půlhodin po 100 Kč). Dále jsou součástí nákladů řízení soudní poplatky uhrazené žalobci za žalobu v celkové výši 8 000 Kč (každý z žalobců soudní poplatek 4 000 Kč).
26. Pokud žalobce a) v písemné specifikaci nákladů řízení požadoval náhradu za pohonné hmoty spojené s cestou k soudnímu jednání automobilem v částce 357 Kč, pak takovému návrhu soud nemohl vyhovět. Podle § 137 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. platí, že náklady řízení jsou zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců. K hotovým výdajům nepochybně patří jízdné. Náhradu za jízdu osobním motorovým vozidlem však může účastník důvodně uplatnit, pouze požádal-li soud předem o souhlas k užití motorového vozidla a

svolení bylo poskytnuto dle § 30 odst. 2 vyhlášky č. 37/1992 Sb. (*Účastník se bradí skutečné, účelné a hospodárné cestovní výdaje veřejným hromadným dopravním prostředkem. Pokud s předchozím souhlasem soudu použil účastník vlastního motorového vozidla, poskytne se mu náhrada podle zvláštního právního předpisu.*). Žalobce a) o souhlas s užitím motorového vozidla nepožádal, proto mu soud přiznal náhradu jízdních výdajů veřejnými hromadnými prostředky spojených s cestou žalobce a) k jednání soudu v částce 346 Kč (viz doklady o výši jízdného na čl. 114 soudního spisu). Soud dodává, že o náhradu jízdních výdajů žádal žalobce a), a nikoli žalobce b) zastoupený advokátem.

27. Pokud žalobce b) v písemné specifikaci nákladů řízení požadoval na odměně svého advokáta pátý úkon právní služby včetně režijního paušálu za poradu uskutečněnou se svým advokátem /žalobcem a)/, pak takovou odměnu soud nepřiznal. Podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu náleží advokátovi mimosmluvní odměna za každý následující úkon právní služby: převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb (písm. a), dále první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem (písm. b) a konečně další porada s klientem přesahující jednu hodinu (písm. c). Judikatura obecných soudů je zcela konstantní ve výkladu, že odměna advokáta za první poradu s klientem je zahrnuta v odměně za převzetí a přípravu zastoupení, a to bez ohledu na to, zda jde o zastoupení vzniklé plnou mocí (§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu) nebo ustanovením soudem (§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu). Předmětem náhrady mohou být pouze takové náklady, které musela procesní strana nezbytně vynaložit, aby mohla řádně hájit své porušené nebo ohrožené subjektivní právo u soudu, tedy náklady vynaložené účelně (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 2. 2019 sp. zn. III. ÚS 2445/18). Tomu musí odpovídat i popsany výklad ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu. I přes zákonodárcem částečně odlišně zvolenou formulaci pro případ advokáta ustanoveného soudem a zvoleného plnou mocí platí, že jak první porada s klientem, tak převzetí a příprava zastoupení, jsou neoddělitelně spjaty v jeden úkon, neboť si lze jen stěží představit, že by bylo možno efektivně převzít právní zastoupení bez porady advokáta s klientem. Tuto interpretaci podporuje i znění § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu, v němž je jako další úkon uvedena *další* porada s klientem přesahující jednu hodinu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 14. dubna 2020 sp. zn. III. ÚS 909/20).

28. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s. ř. s., kdy osoba zúčastněná na řízení nemá na náhradu nákladů řízení právo, protože jí soud neuložil žádnou povinnost a zároveň neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. června 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.